

Pavle Sosberger Anyjával És Öccsével

Ez a kép Rákospalotán készült 1926-ban, anyám szüleinél. Én balra ülök, anyám jobbra, és közöttünk az öcsém, Dodika, aki akkor hat hónapos volt. Tébécét kapott a szoptatós dajkától, és Újvidéken senki sem tudta meggyógyítani, ezért Budapestre mentünk. Az ottani orvosoknak sikerült meggyógyítaniuk, és életben maradt.

Én Budapesten születtem a Zsidó Szeretkórházban. De nem laktunk sokáig Budapesten. A Ferenc József hajóval mentünk Újvidékre anyámmal, ez volt az első utazás, amire emlékszem. Hosszú ideig tartott az út Pesttől Újvidékig, de nagy móka volt. Amikor megérkeztünk, apám már várt ránk, és integetett nekünk. Előbb jött Újvidékre, mint mi, hogy mindent előkészítsen az érkezésünkre. Kocsival mentünk a házukhoz. Három vagy négy éves lehettem akkoriban. Újvidéken először nagyanyáméknál laktunk. 1927-ben költöztünk át a saját házukba.

Az öcsémet Schosberger Adolf Armandnak hívták, Adolfnak a nagyapám után, az Armandot pedig anyám találta ki, hogy ne csak Adolf legyen. Mi nem hívtuk sem Adolfnak, sem Armandnak, hanem Dodinak vagy Dodikának, még az iskolában is a becenevén hívták, és csak nagyritkán a rendes nevén. 1926-ban született, Újvidéken.

Minden évben egyszer elmentünk Budapestre a családukhöz. Emlékszem a gyerekkoromból a széderre Szidi nagyanyámnál. Mindig hozzájuk mentünk, Rákospalotára. Általában anyámmal és az öcsémmel mentem, apám csak ritkán jött velünk. Az egyik szobában volt egy nagy kredenc, ahol a peszáhi edényeket tartották. Természetesen ezeket az edényeket csak Peszáhkor használták. A szédert egy nagy szobában tartották, az ebédlőben, és az egész család összegyűlt ilyenkor. Nagyapa vezette a szédert. Elrejtették az afikóment is, úgyhogy mi, gyerekek aztán az egész házban kereshettük. A Chád gádjá dalocskával, ami egy kecskéről szól, fejeztük be az ünnepi vacsorát. Általában én mondtam a má nistánát, és az öcsém, Dodika meg az unokatestvérem, Jancsika keresték az afikóment.